

RAFE

Edebiyat,
fikir,
kültür,
sanat
derginiz.

DERGİ 3 YASINDA

Yıl: 3
Sayı: 22
Mart - Nisan - Mayıs 2023

İmtiyaz Sahibi
Süveyda Güleç

Editörler
Sevinç Beysun Sağar
Süveyda Güleç

Ön Kapak - Arka Kapak
Ahmet Öztürk

Tasarım
Gül Sultan Çiçek
Ahmet Öztürk

Düzeltili
Ömer Kalender

İçerik Fotoğrafları Sorumlusu
Zeynep Sude Alataş

Röportaj Sorumlusu
Meryem Özdemir

Sosyal Medya Sorumlusu
Seleme Kayabaşı

Spor Sayfası İçerik Sorumlusu
Tarık Güleç

Website Sorumlusu
Hakan Karaduman

Podcast Sayfası İçerik Sorumlusu
Aybike Ulubaş

İletişim
iletisim@rafdergi.com

raf.dergi

raf_dergi

02 Editörden

03 Mataracılar
ve Belki Diğer
Şeyler
Şiir

04 Zamana Hükmetmek
ve Mutluluk Hakkında
Deneme

06 Hier Encore
Şiir

07 Ağ
Deneme

08 Death
Şiir

09 Ve Geldi Kasım
Şiir

10 The Banshees
of Inisherin
Filmsever

11 The Walking Dead
Dizisever

12 Şiirhane

13 Tren Garında
Bir Yazar
Şiir

14 Safranbolu Eskisi
Gezi Yazısı

17 Karikatüristik

18 Teşhis-siz
Şiir

19 Verelim Redifli
Kafiye
Şiir

20 Uvertür
Şiir

21 Kitapçı Dükkanı
Deneme

23 Mirage
Şiir

25 Röportaj

27 Foto-Sentez

30 Lale Yetiştiren
Adam
Hikâye

32 Benim İğrenç
Çocukluğum
Podcast

33 Karikatüristik

34 Nühüfte
Deneme

36 Kulübe
Şiir

38 Kayıp
Şiir

İ
Ç
İ
N
D
E
K
İ
L
E
R

Herkesten ve her şeyden uzakta güzel bir yer var, sevgili okur. Kimilerinin çoktan bulduğu, kimilerinin asla bulamayacağı, belki Kafdağı'nın ardında, belki gökyüzünün ve hatta gezegenlerin arkasında kalan bir yer. Birçoğumuzun içinde de bu yerin bir yansıması var sanırım. İçimizde bir yer, belki hafızamız, belki ruhumuz, belki benliğimiz aşına oraya. Hep arıyoruz, her zaman bir şeyler arıyoruz. Sevgi, saygı, anlam, cevap... Bir arayışın içindeyiz, cevaplar buluyoruz, beğenmiyoruz, tekrar arıyoruz, daha farklı cevaplar buluyoruz. Bazen bulamıyoruz da. Ama bu arayış, hiç durmuyor, bence yitirdiğimiz o yerin boşluğu dolmadığından.

Kimilerini uğurluyoruz, kimilerini karşılıyoruz, hiç bitmeyen bir devinimle kıpırdanıp duruyor içimiz. Acıları sindirebiliyor, ufak bir mutluluğu köpürtüp kocaman yapabiliyor, veda etmeyi, beklemeyi, istemeyi, teşekkür etmeyi biliyoruz. Su sakince de aksa, sel olup da gelse, yolunu buluyor. Dinlemeyi, anlamayı, görmeyi öğrenebilsek, yitirdiğimiz fakat aşına olduğumuz o yere ulaşabileceğiz... Tüm huysuzluğumuz, huzursuzluğumuz, bu evrene sığamayışımız, içimizdeki sonsuzluğun savaşı sulha erecek.

Birbirimizin elini tutalım, dinleyelim, daha sıkı sarıyalım, anlayalım, ruhlarımız birbirine değsin, içlerimizi görelim, acıları ve sancıları birlikte bertaraf edelim, o zaman belki sonu beklemeye gerek kalmadan, daha yoldayken ulaşıyoruz o yere.

Sağlıcakla kalın, sevgili okur.

Birlikte kalalım, tüm farklılıklarımızla daha güçlü ve daha güzel bir şekilde, hep birlikte kalalım.

Daha güzel yarınlarda buluşmak dileğiyle...

Hoşça kalın.

Mataracılar ve Belki Diğer Şeyler

Sabri Sür

Kapıkulede dört yaman mataracı
Körpe uskumrular özenmiş balon on para
İkisi ve diğerleri balonu almış, bulutlar taşlanmış
Ben ömrü hayatımda İstanbul'u ayağımın altına almadım.

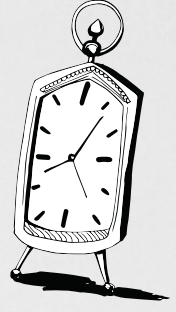
Nehrimde bulunmuş uskumrular ve tavalar
Ah Şehr-i İstanbul, şarkılarda ne kadar aslın gibi yoksun
Bulutları taşıyanlar var duydum onlar ki değil belki mataracılar
Nehrimde pekâlâ var değil uskumrular, tavalar ve İstanbullar.

Andım olsun bulutları hep taşıyorlar
Bunlarda balonlar ve uskumrular pek yoklar
Kime neyi anlatayım, onlar hep mataracıydılar
Bir bilsem, bir yakalasam, çok ağlamayacağım.

Çocuğum, onlar bunu hep yapıyorlar
Derdi dedem sandalı sürmezken ve pek tabii yaşarken
Sahi ne derdi hep dedem?
Hatırlamam.

Sevgilim onlar ki bulutları taşıyorlar
Ve ben hâlâ eski imparatorluklarda tutsaklığı yaşıyorum
Sense bana gelip cumhuriyet diyorsun.

Zamana Hükmetmek ve Mutluluk Hakkında

Süveyda Güleç

Yeni doğmuş bir bebeğin önünde yıllar vardır, yani sayısız turları Dünya'nın Güneş etrafındaki yörüngesinde döneceği. İlk kışı, baharı ve yazı... Geçen zamanı hatırlamaya başlayacağı yaşları, mavi önlüğü ve boynunda beslenme çantasıyla anne-babasının yanında fotoğrafı... İlk aşkları, kavgaları, kalp kırıklıkları hatta boyu boyuna denk bir elma ağacı vardır, tüm anılarını etrafında toplayacağı. Ve elbet yalnızlığı kalacaktır yanında en son. Zamana yenilmişlikleri olacaktır onun da. Çaresizlik içinde başkalarının kurduğu bir düzende kalıplara sığmak için okul sıralarında yıllarca dirsek çürüttükten sonra gözünü açtığı yirmili yaşlarının ortasında ne yapacağını bilmeden ve düzende yer bulamadan kendini aradığı yılları olacaktır. Bu nesil yaşamayı yarışmakla karıştıranların nesli, bunu en derininde duyacaktır.

Sanayi Devrimi'nden bu yana gelişen teknolojilerle birlikte hızlanan otomobillerin, trenlerin, uçakların "zaman kavramı" ve "takvimler" üzerinde keskin bir etkisi oldu. At sırtında aylarca süren yolculuklar sonucu varılan o yerlere şimdi birkaç saatte ulaşabiliyor, güvercinlerin ayağında haftalarca uçan mesajları saniyeler içinde dünyanın öbür ucuna iletebiliyoruz. Zamana hükmettiğimiz bir çağdayız. Peki ama bunca zaman ile ne yapıyoruz? Yıllarımızı verdiğimiz akademik kariyerlerin, diplomaların, ardı arkası kesilmeyen eğitimlerin günden güne sıradanlaşması ve hatta değerini kaybetmesi sorunu ile karşı karşıyayız. Gecesini gündüzüne katmış, sınavlarını başarıyla verip mezun olmuş bir üniversite öğrencisi bu verdiği emeklerin ve feda ettiği zamanın karşılığında ne alıyor? Başarı günümüzde çok daha büyük fedakârlıklar istiyor. Zamana köle olup hayatımızı çalışmaya adamaktan bahsediliyor.

Zamana Hükmetmek ve Mutluluk Hakkında

Zamandan bağımsız yaşamaya çalıştığımızda ise ister istemez toplumdaki soyutlanmış oluyoruz. Sistemin yani bu kurulu düzenin işlemesi için bir saniyelik gecikmenin dahi tolere edilmediği günümüzde saatlerimizi kurmayı reddettiğimiz an dışlanıyoruz. Trene binmek istiyorsak dakikaları okumamız gerektiğini, bu tutsaklıkla yaşamının topluma dâhil olmak için ödenmesi gereken bir bedel olduğunu kabul ediyoruz. Irvin Yalom "Nietzsche Ağladığında" adlı romanında şöyle sorar: "Zaman hapisanesinden kaçmanın bir yolu yok muydu?" Bu hapisanenin esirleri, istemediği, sevmediği işlerde yıllarını kaybeden, kendinden geçercesine bitik hâlde uyuyup aynı günlere uyanan, kendini tanımaya vakit bulamayan ve bunun eksikliğini hissetmeyenlerdi. Zamanımızı yani toplamı hayatımıza denk gelecek her bir saniyemizi bu dünyanın dördüncü boyutuna hapsolmuşken ne kadar kolay harcadığımızın, sağa sola savurduğumuzun farkında değiliz.

Oscar Wilde'in Dorian Gray'in Portresi'nde yazdığı şu cümlelere katılmamak elde değil: "En güzel günlerinizi sıkıcı şeyleri dinleyerek, kaybetmeye mahkûm olanı kurtarmaya çalışarak, kendinizi cahil, kaba, adi insanlara adanarak heba etmeyin. Bunlar çağımızın hastalıklı amaçları, yanlış idealleri. Hayatınızı yaşayın! İçinizdeki o muhteşem yaşama sevincini açığa çıkarın!"

Kendimizi tanımaktan bahsetmiştik, neyin bize göre olmadığını öğrenmek, yaşayacağımız yılları neler yaparak ve nasıl harcamak istediğimiz üzerine düşünmek, kendimizi anlamaya çalışmak ve hatta anlamak istemediğimizde benliğimize zaman tanımaktır bize gereken. Bizim olandan bunca kolay vazgeçmemeli olduğumuzun farkına varmalıyız. Zaman, geçmişten bugüne ve geleceğe ardışık olarak meydana gelen olayların devam eden dizisiyse eğer geçmişimizle barışıp, geleceği kucaklayıp, bugünümüzü hakkını vererek dolu dolu yaşayalım.

Hier Encore

Faruk Karagöz

İnsan ister ki
Bir gün hiç bitmesin
Her gece uyuduğunda sabah olsun
Ve kuşlar da hiç göçmesin...

İnsan ister ki
Dostları, dostlukları hiç bitmesin
Kışın her gün kar yağışını izlesin
Ve derdi de hiç olmasın...

İnsan ister ki
Bir film hiç son bulmasın
Aradığı aşkı gelsin onu bulsun
Ve bir çiçek de hiç solmasın...

İnsan ister ki
İster, ister ama
İsteği hiç son bulmaz ki...

Ağ

Sevinç Beysun Sağar

Camı çatlamış kol saatine baktı, yediyi çeyrek geçiyordu. Olayın üstünden yaklaşık iki dakika geçmişti. Yanındaki koltuğa sertçe oturdu, rahat edemedi kalktı dolaşmaya başladı. Bir anda nasıl da değişebiliyordu her şey. İnsan istediği ve istemediği şeyleri her zaman net bir çizgiyle ayıramıyor muydu? Bir şeyi istememeyi istediğimizde, kendimizle olan çatışmamızdan kazanan olarak çıkmamız mümkün müydü? Az ilerideki koltuğa oturdu. Tekrar saatine baktı, saatler geçmişti ama saati ilerlemiyordu.

Ayrımlarla dolmuştu yolu. Yıllar içerisinde verdiği tüm kararlar yine ve yine aynı yere getirip durmuştu onu. Başlangıçları birbirlerinden kilometrelerce uzakta olsa da her seferinde dalga geçer gibi tam olarak aynı yere çıkan yollar... Ne yaparsa yapsın dönüp dolaşıp aynı yere geldiğini, bir daire çizip durduğunu fark ettiğinde artık çok geçti. Tekrar kalktı, odayı arşınlamaya koyuldu. En başa dönmek gibi bir ihtimali yoktu artık, sinek bir kere takılmıştı ağa. Kurtulmak için bazı şeyler feda edilmeliydi. Neyse ki örümceğin ağında bir yem olduğundan henüz haberi yoktu. Sakince çıkmalıydı bu bozuk yollu, ağlarla dolu haritadaki yerinden. Ama geçen bunca zaman ve verilen onca karar, her ne kadar yolların sonu pişmanlık olsa da alışkanlık hâline gelmişti artık. Debelendikçe batmıştı, hem çıkmak istiyordu hem de o tatlı alışılmışlık hissi bu isteği reddediyordu.

Kendisine yüz yıl önce gibi gelen hâlbuki beş dakika önce yaşanmış olan olay da farklı bir yolun bilindik sonuydu. Çabaları sürekli boşa gidiyor, mutlak bir umutsuzluğa sürüklüyordu onu. Savaştığı kişi kendisiydi, her savaşta hem kazanıyor hem de kaybediyordu. Tıpkı az önce olduğu gibi... Bu haritadaki yerinden feragat etmeliydi, kendine yeni bir harita çizmeli, içine barış, anlayış, sevgi, bolca gülümseme ve umut koymalıydı. Alışılmış ve hep aynı yere çıkan yolları bir bir yıkıp, sevdiği yerlere ilerleyebildiği bir rota çizmeliydi yeni haritasında. İlk oturduğu koltuğa geri döndü, tekrar oturdu. Ne yapmasını gerektiğini biliyordu, bununla birlikte, yapamayacağını da...

Death

Yaren B. Keküllüođlu

to die
yet to be born again
and remember nothing
but hope
an endless circle of quest
chase, for one's own tail
losing the grip of hope
yet to grasp again
when everything begins from scratch
all seem so hopeless
without any reason why
just a meaningless fear of death
indeed a leap
to serve for being
to an eternal recurrence

Ve Geldi Kasım

Beritan Yazıcı

Ve geldi kasım

En güzel sevişmelerin günü

Sensiz geçmemesi gereken yokluğunda buz tutacak günlerin günü

Bu ilk bu son belki de bu tek

Sensiz geçmemesi gereken ilk, tek ve son gün, rüzgâr şehri allak bullak ederek sarıyor bedenimi, tenime değiyor soğuk irkiltici rüzgâr

Oysa öyle hasretim ki bedenine

GELSEN, şiirler yazsam tenine

Neredesin bulamıyorum

Bütün kapıları çalıyorum bütün şehri arıyorum bu simsiyah karanlığı yırtıp atan sen olsun içimde

Ben bir geçeyim diyorum sensiz geçmektense gecenin kendisi olurum diyorum

Seni görmeden bulmadan öleceğim

Bu şiir sana değil, seni bulamayışıma

Bu yüzden bu şiir sana değil, gelmeyişine hasretime

Ezbere bildiğim yüzünle güldüğünde kaç çizgi çıkacağını bildiğim gülüşünle gelsen

GELSEN

Bitse simsiyah gecem aydınlığa çıksa şiirlerim

Bir sokak vardı yürüyüşüne tanıklık eden bir sokak

Ama nasıl oluyor sen dokununca nefes alıyor nefessizliğim

Kalbim göğsümü yarıp çıkmak istiyor, isyan ediyor mahkûmluğuna

Sana gelmek istiyor

Özgürlüğü isterken sana hapsolmek istiyor

Ey kalan son umudum artık gitmekten öte bir seçim kalmıyor geriye.

The Banshees of Inisherin

Emine Yıldırım

The Banshees Of Inisherin (Inisherin'in Ölüm Perileri) İrlanda kökenli İngiliz tiyatro yazarı ve yönetmen Martin McDonagh'ın ustalık eseri olarak tanımlanmayı hak ediyor.

Film, son zamanlarda vizyona giren filmler içerisinde klasik/kült olma potansiyelini fazlası ile taşıyor.

Yönetmen McDonagh, 1923 yılında yaşanan İrlanda İç Savaşı esnasında küçük bir adada gayet sade ve içten bir hayatı paylaşan bir grup insanın yaşamlarını konu alıyor. Film, önceleri sıkı dost olan iki yetişkin erkeğin çocuksu gerekçelerle aralarına mesafe girmesi ardınca yaşanan trajikomik bir dizi olay eşliğinde ilerliyor. İki kişi arasındaki ilişki ile "ana karadan" top sesleri ile haberdar olduğumuz İrlanda İç Savaşı'na âdeta ayna tutuluyor. Savaşın iki tarafı, iki yetişkinin aralarındaki mücadele ve birbirlerine verdikleri anlamsız zararlar etrafında hicvediliyor âdeta.

Filmde ana karakter Padraic, en yakın arkadaşı Colm'un "Artık senden hoşlanmıyorum." cümlesi ile sarsılıyor, bu hâl toksik bir hikâyeye, trajikomik seri olaylara evriliyor.

Film eşsiz İrlanda doğası fonu eşliğinde bir o kadar saf, doğal kalabilmiş insan karakterleri ile pastoral bir tablo hazzı veriyor. İnsanın iç dünyasında var edip büyüttüğü travmaların zamanla daha travmatik sonuçlara evrilmesi ve ortaya çıkan sonuçların insan hayatını içinden çıkılmaz bir labirente dönüştürmesi yönetmenin vizyonunda sinema sanatının bütün maharetleriyle ustaca sahneleniyor. İzleyicisinde tebessüm eşliğinde derin düşüncelerin, iç muhasebelerin kapısını bir köy evi kapısı edasınca aralıyor. The Banshees of Inisherin, Oscar'a ulaşamasa da hiç tartışmasız senenin en iyi filmlerinden biri ve alkışı fazlasıyla hak ediyor. İnsana dair ikilemleri, sevgi, dostluk ve nefret temalarını muazzam bir oyunculukla birleştiren bu film izlenmeye değer.

Nesrin Arslan

The Walking Dead

“Ha şu zombili dizi” dediğinizi duyar gibiyim. Bir çizgi romandan 2010 yılında diziye uyarlanmış, IMDB puanı 8.1 olan bu yapımda evet, öldüğü hâlde yaşamaya devam eden varlıklar, bizdeki adıyla zombiler var. Giderek çürüyor fakat ölmüyorlar yani ölebilmelerinin tek yolu var ve sürekli açlar. Buldukları her canlıyı yeme eğilimindedir. Fakat bu yaşayan ölümler ve insanlar arasındaki değil, insanların kendi aralarındaki hayatta kalma mücadelesini anlatan bir hikâye. Dizi daha izlemeye karar verirken bile sizi bir şeyle karşı karşıya bırakıyor. Ya ön yargılı olup izlemeyeceksiniz ya da bu görünen kısmının ötesinde belki farklı bir şeyler bulabilirim diyerek bir şans vereceksiniz. Hayatta kalmanın yolunu arayan bir grup insanın yaşadıkları olaylar ve bu süreçte başlarına gelen her bir olayda uğradıkları değişim ve kişiliklerindeki gelişimi de gözler önüne seriyor. Yalnızlar, küçük gruplar ve daha büyükleri, her birinin yaşamak için seçtikleri yollar, iyiler ve kötüler, yol ayrımında birini seçmek zorunda kalanlar. Bir toplumun bireyi olmak, içinde bulunduğu topluma katkı sağlamak nedir, nasıl olmalıdır? Hayatta kalmak söz konusuysa iyi ve kötünün mücadelesinde iyi olan ve güçlü olan arasında sıkışıp kalan insanlar hangisini tercih eder? Peki ya içindeki iyilik ve bencillik duygusu arasında seçim yapmak zorunda kalırsa? İnsanlar özgün ve farklıdır, buna rağmen birlikte olabilirler mi? Hata yapmak nelere mal olur, hatadan ders çıkarmak neler kazandırır? Üst üste kayıplar yaşadığında kaybettiklerine üzülmesi mi yoksa onları kaybetmeye degecek bir sonuç için mücadeleye devam mı etmeli? Cesaret, akıl, inanç, dayanışma, iş bölümü, umut, birliktelik ve daha fazlası var bu dizide. Yalnız şu uyarıyı da yapmadan geçmeyelim; şiddet ve vahşetin yanı sıra bol miktarda kanlı sahne içermektedir. Ayrıca 11 sezondan oluşan dizinin elbette ki bazı bölümleri size sıkıcı gelebilir. Bunu da göze alarak bambaşka bir dünyaya yolculuk etmeye var mısınız? Diziden bir alıntıyla bitirelim: “Kasabamızı kurtarması için Tanrı’ya çokça dua ettik. Tanrı bu dualarımızı kabul etti ve bize onu kurtaracak cesareti verdi.”

Merve Gül Polat

Bir Zamanlar Güzeldi

Dağlar, taşlar, kaldırımlar, çocuklar, ağaçlar, çiçekler bir zamanlar güzeldi.
Güzeldi işte gökyüzü masmaviydi.
Güzeldi sevmek sapsade ve koşulsuzdu.
Güzeldi yürekler samimiydi.
Karardı gökyüzü, yakmaya başladı güneş.
Yağan yağmur güzelleştiremedi toprağın kokusunu.
Papatyalar küstü sevgililere, seviyor demeye utandı.
Kuşların kanatları kendi bedenlerinin yükünü kaldıramayacak kadar ağırlaştı.
Kirlendi dünya, duman kokusu aldı her yeri.
Yanan ise hayal kırıklarının parçalarıydı.
Geriye sadece anılar kaldı.

Candan Yılmaz

Bütünüyle Biz

Bitmemiş bir yol içinde yalnız iki ruh
Dokunmak ve hissetmek istiyorum seni
Güzel bir yol içinde tek bir ruh
Bütünüyle istiyorum seni

Eşsiz bir hikâyenin en güzel yerinde
Düşlerimi süsleyen bembeyaz bulutlar
Gözlerinin derinlerinde bir yerde
Yalnızlığımı bitiren bakışlar

Başlayacak bir macera içinde heyecanlı bir biz
Tamamlamak ve mutlu etmek istiyorum seni
Sonsuz bir macera içinde meşhur bir biz
Bütünüyle istiyorum seni

Tren Garında Bir Yazar

Faruk Karagöz

Hatıralarıma rastladığımda
Başörtünün altında
Bir tebessüm vermiştin bana
Kuzey ışıkları yanıp sönmüştü
Sokaklarımda çalan cingılı duymuştum
Sen baştan aşağı bir mucizeydin
Notre Dame savrulmuştu...

Gözlerinde kaybolmuştum
Gülerken kaçırdığın gözlerinden
Utanmıştım, gelememişim yanına
Utançtan yüzüm kıpkırmızı olmuştu
On yedi yaşındaki bir çocuğun
On üç yaşında bir kıza duyduğu aşkı duymuştum

Hatıralarıma rastladığımda...
Hatırlarımda...
Aşkından Lut Gölü'nü kurutmuştum
...
Şimdi ise bir zehri içip öldün
Bir okyanusun dibine battık
Bizi her hatırladığımda
Bu hiçbir şey demek değil artık...

Safranbolu Eskisi

Gül Sultan Çiçek

Bir mart günü sabahında geçiyorum kalacağım konağa ve beni uykusundan henüz uyanmış olan Nazire teyze karşılıyor pijamalarıyla. Öyle samimi ve ev sıcaklığında hissettiren bir yerdeyim ki ayrılacak olmanın hüznüne kapıldım daha şimdiden. Odaya çıkıyoruz ve beraber topluyoruz yatağın üzerindeki kurumaya bırakılmış çarşafı, neden burada olduğumu konuşuyoruz ayaküstü. Birazdan ocağa çay koyacağını haber ediyor ve ben dinlenmeye çekiliyorum. Öğle saatlerinde keşfe çıkıyorum Safranbolu'nun Eski Çarşısı'nı. Bayılıyorum ilmek ilmek işlenmiş emek kokan ürünlerin satıldığı bitişik dükkânlara. Hiçbirini es geçmeden geziyorum, sohbet ediyorum esnafla. Bir yandan üretiyor diğer yandan kutu kadar dükkânında demlediği tavşan kanı çayını ikram edip seninle sohbet etmeye can atıyor. Tabii burası bir de lokum diyarı; yürüdüğün daracık sokaklarda ellerinde lokum tepsileri ve safran kolonyalarıyla dükkânlarının önünde seni bekleyen, en lezzetli lokumu sunmaya çalışan güler yüzlü esnafı eksik olmuyor.

Kırtasiye gibi bir yere giriyorum ve oradaki amcaya nerede kartpostal bulabileceğimi soruyorum. "Saat kaç?" diyor. "Üçe geliyor." deyince "Takip et beni." diyor ve sorgusuz sualsiz takılıyorum peşine. Yürüyorum ardından ama nereye bilmiyorum. Beni kartpostal diyarına falan götürecek diye düşünürken PTT'nin önünde buluyorum kendimi. Ama burası sıradan bir PTT değil, ilçenin atmosferine uygun şekilde inşa edilmiş bir Safranbolu evinin içinde bulunuyor. İçeri giriyoruz ve

duvarda asılı bulunan raftan istediğim kadar kartpostalı ücretsiz alabileceğimi söylüyor. O anda aklıma ilk gelen tüm PTT'lerde böyle bir hizmetin sağlanıp sağlanmadığı oluyor. Hemen kapıyorum dört beş tane Safranbolu manzaralı kartpostalı, eh benden mutlusuz yok şimdi. Keşfe devam edebilirim, yokuş yukarı çıkıyorum. Ta tepelerde gözüme kestirdiğim bir yapı var, gösterişli sarı renkte bir bina: Eski Hükûmet Konağı veya diğer adıyla Kent Tarihi Müzesi.

Yolda olmayı hep sevmişimdir, bir yere ulaşmaktansa asıl keyif veren budur bana. Yürürüm ve bilirim ki sürprizlerle karşılaşacağım o yolda, kimi üzen kimi sevindiren ama beklenmedik olması beni ağına çeken. Kimselere rastlamadığım sokakların ruhu diğerlerine nazaran bir başka oluyor, etraftaki her bir detayı inceliyor ve orada zamanında kimler nasıl yaşamıştır diye düşünüyorum. Tabii yollar taşlık olduğundan düşmemek için gözüm bir yandan yerde yürüyorum. Nihayetinde varıyorum o sarı binaya. Sağ yanımda daha demin geçtiğim kıvrımlı sokaklar, sol yanımda ise dağın eteğine dizilmiş köy evleri ile buranın manzarası beni kendine hayran bırakıyor. Oturup manzarayı ve insanları seyrediyorum bir süre. Daha sonra müzeyi geziyor, tarihini öğreniyorum. 1976 yılına kadar hükûmet konağı olarak kullanılan bu bina, çıkan yangın sonucunda kullanılamaz hâle gelmiş. Ardından 2006 yılında müze olarak yeniden hayata kazandırılmış. Müzede Safranbolu'nun kültürünü yansıtan birtakım detaylara rastlıyoruz: geleneksel kıyafetler, madenî paralar ve çeşitli eşyalar. Müzenin zemin katında bulunan Esnaf ve Zanaatkârlar Çarşısı'nda lokumcu, demirci, bakırcı, yemenici gibi Safranbolu'nun önde gelen mesleklerini tanıtmak amacıyla özgün canlandırma tekniğiyle yapılmış olan çalışma ortamlarını inceliyorum. Eskiye bir bakışla temas edip ayrılıyorum buradan ve yolun beni nereye götüreceğini bilmeden yürümeye devam ediyorum Safranbolu sokaklarında.

Lokum ve Safran Müzesindeyim. Beraber lokumun tarihini öğrenelim mi? 18. yüzyılın sonlarına doğru sert şekerlerden sıkılan I. Abdülhamid'in yumuşak şekerleme isteği üzerine bir tatlı yarışması düzenleniyor. Hacı Bekir Efendi denemelerinin sonucunda lokumu padişaha sunuyor ve yarışmanın kazananı oluyor. O günden bu yana lokum dünyanın birçok yerinde Turkish delight ismiyle tanınıyor. Günümüzde çeşitleri saymakla bitmez. Benim favorilerim arasında Antep fıstıklı çifte kavrulmuş ve brownie'li kaymaklı lokum var.

Safranbolu'nun da ismini buradan aldığı bölgede yetişen bitkilerden olan safrana değinmemek olmaz. Dünyadaki en pahalı baharatlardan biri olan safranın çeşitli kullanım alanları var. Öğrendiğim kadarıyla sarı olanları kozmetikte, kırmızılar ise yemeklerde kullanılıyor. Safranlı lokum ise halkın beğenisini bir hayli kazanmış ve en çok tüketilen lokum çeşitleri arasında yerini almış.

UNESCO Dünya Mirası Listesi'ne alınmış olan Safranbolu, turistler için de ilgi odağı olmuş. Sokaklarda farklı milletten insanlara rastlamanız mümkün. Bir bakırcı dükkânında gezinirken Çinli bir arkadaş bile edindim.

Safranbolu bozulmamış mimari dokusuyla beni mest etti. Bakırcılar Çarşısı'nın içinde saklanmış olan kanyon ise beklenmedik oluşuyla beni en etkileyen yerd. Şehrin hangi tarafına bakarsanız bakın bir dağ silüetiyle karşılaşıyorsunuz. Hatta o kadar çok dağ var ki zannımca isim koymakta dahi zorlanmış civar halkı, zira birinin adı Tepe Dağı'ydı.

Eğer siz de eskiden vazgeçemiyor, doğal olanı arıyor ve ruhu olan yerlere sığınıyorsanız Safranbolu'ya bir şans verin derim.

Teşhis-siz

Burçin Laçın Altay

Küller ve İzi

Teşhis edemiyorum içimde yanan şehirde ölen acıyı
Bilmiyorum bu kez diri diri yakarak hangi acıyı öldürdüğümü
Külleri uçuşan sevdayı soluyan acemi kuşların matemini
Dünya yudumluyor yeni bir suskunluğu
Yara izidir soluğumda kanayarak sana uzanan her cümle
Sana uzanan yolların damarlarına dolan kırmızı kafiyeler
İzi geçmeyen tılsımlı bir aşk hâlidir coğrafyamızda
Yüreğimin derininde biriken ukdeler toplamında destanlar
Sevda ülkemin yangınlarından sonra
Ateş yarasıyla kavrulan ellerimden kurtulan

Taşıp duran küller

Uçuşan küller

Sevişen küller

İz ve Külleri

Teşhis edemiyorum bu ölü hüznü gecede
Külleri yorgun soluğuna taşıyan her sabah eksik
Akşam siyahi düşlerin esiri dokunduğu yerde karanlığa
Gecede gözlerimi diktiğim dertli tavan sitemli
Dünya yudumluyor yeni bir yalnızlığı
Sesin ise kül rengi bir yıldız, konuyor geceye
İçime işliyor sessizce ciğerimde bir kuru gazel uyanıyor
Dumanı genzimde ağırlı bir hüznü yeşertiyor
Alaca karanlık vaktinde duruluyor küller
Küllere bulanmış başım, duvarımda izidir matemini
Bir rüzgâr esiyor dünyanın öbür ucundan sen gülünce
Sığmıyor mecalsiz evimin menziline

Taşıp duran küller

Uçuşan küller

Sevişen küller

Sir

Verelim Redifli Gazel

Ediz Servan Erdinç

Meyhânemize buyurun, cândan yanak verelim
Susayan her gönüle dilden ırmak verelim

Burada sâkî biziz, mihmân da her dem biziz
Mâhî içinde bir gül olan revnak verelim

Sevdâ kuluyuz dostlar, başka inanç bilmeyiz
Her bir şitâyı gülşen eden dudak verelim

Zişt yoktur soframızda, güzeliyiz sevmenin
Zülfü münevver yapan iğne, tarak verelim

Servanız, cânız, kanız, yed çekmeyin kardeşler
Sizden dü cihân razı olan toprak verelim

Sir

Uvertür

Kadircan Kocadağ

görüŖüm bir görüŖtü
bir daha bakmamacasına
gördüm göreceđimi
evime varmamacasına.

hayat soluklaŖmaktadır
kahrolmaktadır dünya
arz kurumakta.
kanlanacak sonunda
her Ŗeye rağmen dođacak güneŖ
karartıyorken ensesini
seviŖen güleç ergenlerin.
bön suratlar, kof adımlar, temenniler bayat
hayat soluklaŖmaktadır
kalan küller savruldukça
dünya sođumakta.

ne kaldı?
ne bıraktık, ne aldık ve bize ne bırakıldı?
bir Ŗey kaldıysa da ki nedir bizi kılan?
bize kalan, bizde kalan, kılan bizi
cenazede intiharı kıldılar namazlarını.

vücutsuz kanatları izmaritten kırık
sayıyorlar günleri.
hazırlanmalıyız büyük yıkıma.
"felaket felekten fesleđen ağacı
odun kokan elleri kadınların ısırğan otları"
- yani?
- e yani yok öyle felaket tellallığı.
uyuyormuŖ gibi yaptı.

o yıkıcılık olacak ki
çıkartalım güzellikleri enkazlardan
o yıkım olacak ki
hiçbir Ŗey deđilmiŖ diyeceđiz
tarih,
hiçbir Ŗey deđilmiŖ diyecek Auschwitz.

Sir

Kitapçı Dükkânı

Kadriye Çiçek

Hayat hem terennümlerle hem de tereddütlerle doluydu, bunu pekâlâ biliyordum...

Uzun süredir konuşmak istiyordum. Dükkânının önünde oturuyordu yine. Dükkânı hemen yol üstündeydi. Büyük bir kitapçı dükkânıydı. Oturmuş, geçip gideni izliyordu ve mavi renkli bir kalemle, sahifelerinden eski olduğu anlaşılan kara kaplı bir deftere anlam veremediğim bir şeyler yazıyordu. Gözü bana takıldı; gözlerimi kaçıramadım ama çok heyecanlandım. Uzun uzun gözlerine bakakaldım. "Bir şey mi istedin kızım?" diye sordu birden. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, ne diyeceğimi şaşırdım. Ben susuyordum. Bu hâlimi ben de kestiremedim. Oysaki ne söylersem söyleyeyim kırılacağını hissettiğim insanların karşısında bu hâle geliyordum. Ben düşüncelerin içinde kayboldum. "Gazeteci misin?" sorusuyla an'a geri döndüm.

Kadın amacımı anlamış gibi yüzüme bakıyordu.

"Çay içer misin?" diye sordu. Ve içeri girdi. Ben de pervasızca gidip tezgâhın hemen yanına oturuverdim. Geri geldiğinde iki elinde de çay vardı; bana bakıp yorgun yorgun ama samimiyetle gülümsedi.

"Çay içer misin?" sorusu aslında amacımın cevabıydı.

"Gazeteci değilim." dedim ivedilikle ve heyecanla.

"Her gördüğün kişiye böyle durup bakar mısın sen?"

Sustum, cevap vermedim. Kadının sorduğu sorularla alakası olmayan sorular sormaya başlayacaktım az sonra. Bu durum karşısında da kendime anlam veremedim.

Kadın amacımı anlamıştı.

"Dinlemek istiyorsun yalnızca, anlıyorum seni. Ama dinlemek istediğine emin misin? Çünkü dinlemek uzunca bir yoldur." dedi.

Sadece susmakla yetiniyordum, elimden bu geliyordu.

"Ooo sen gözlerimi dinlemeye başlamışsın bile..."

Evet yanına varmıştım, ama... "Söyleyebilir misin bana?" diye sordu ve devam etti: "İnsan, insan, insan! Nedir insan? Sen de bir insansın, ben de bir insanım, o da, şu da, bu da bir insan. Hepimiz insanız, lakin hepimiz farklıyız. Ve hepimiz öleceğiz."

Soluklanıp buğulu gözlerle baktı bana. Öğreniyordum ben, biliyordum. Çünkü; her şeyi yaşayarak öğrenecek kadar uzun değildi hayat. Öğrenmem gerekiyordu hayatı, öğrenebildiğim kadar, yaşayabildiğim kadar!

Çay üstüne çay içiyorduk, yeri geliyor unutuluyorduk ve çaylar buz gibi oluyordu.

“Diyor ya Âşık Veysel” diye söze başladı:

“Uzun ince bir yoldayım,

Gidiyorum gündüz gece.

Bilmiyorum ne hâldeyim,

Gidiyorum gündüz gece.

Dünyaya geldiğim anda

Yürüdüm aynı zamanda.

İki kapılı bir handa

Gidiyorum gündüz gece.

Uykuda dahi yürüyorum.

Kalmaya sebep arıyorum.

Gidenleri hep görüyorum.

Gidiyorum gündüz gece.”

“Çok güçlü ve dik bir duruşunuz var. Derdiniz yokmuşçasına bir duruş...” dedim.

“Derdimden arınmayı umsaydım, böyle bir duruşa asla sahip olamazdım.” dedi.

Ortalık sessizleşti. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. İkimiz de susmuştuk. Anlatmamak için kendini içten içe baskılıyordu, farkındaydım.

“Ailemden geriye bir tek ben ve elli bir bin kitap kaldı.” dedi.

“Ailemden geriye bir tek ben ve elli bir bin kitap kaldı...”

“Her insanın hayat bakışı ve hayata bakışı vardır kızım; bu çok önemli. Her şey bir başlangıçtır aslında, biz farkında olmasak da. Dönüşü yoktur hayatın kızım. Bak bu insanlara; bu insanların çoğu neyi neden yaptığından bihaber yaşıyor. Ve zaman geçiyor. Bir yandan hiçbirimizi umursamadan, bir yandan her birimizi umursayarak. Fark edebilene, fark edip hayata geçirebilene ne mutlu.”

Sustu. Daha fazla konuşamayacağını sezmiştim ki bana bakıp “Böyle ürkek durma. Benimki kırgınlık değil. Bir iz olabildimse bu hayatta benden kıvançlısı yoktur bu dünya üzerinde. Ve ben o kıvancı kalbimin en derininde hissediyorum...” dedi.

Tarifi olmayan bir duyguydu, o benim gözlerimin içine bakarken hissettiklerim. Ona sarıldım sımsıkı. Ama bunun son sarılma olabileceği aklımın ucundan dahi geçmemişti... O gün tecrübe üstüne tecrübe yutmuştum. Ağır adımlarla eve doğru yürümeye başladım. Yazmalıydım bugünü. Neden bilmiyorum ama yazmalıydım. Eve vardım; kalbimde keskin bir ağrı vardı. Yazdım, yazdım ve yazdım...

Hayat, hem terennümlerle hem de tereddütlerle doluydu, bunu pekâlâ biliyordum. Fakat bir şeyler eksik ve sürükleniyoruz. Hayat, hiçbir zaman tamamlanmayacaktı; biliyorum. Çünkü belirsiz bir sürenin içinde yaşıyor ve o belirsiz süreyi bekliyoruz.

Mirage

Abdullah Yağmur

Gözler bir hayat ağacı,
Bahçesinde güller, ıhlamurlar olan küçük bir ev,
Yeşilin her tonunu sevdiren,

Uzak, sıcak diyarlarda açmış gözlerini
Bir çöl gülü, şarkın kalbinde filizlenmiş,
Beyaz rüzgârların estiği dağlarda
Endemik çiçeği sahranın

Bir çöl gülü, yürek pür gam,
Nazıkçe bükmüş boynunu, gözler pür nem,
İki küçük beyaz güvercin; bağlanmış iki avuç
Öpülecek kanatları kimler yordu?
İpeklerin değmeğe can attığı
Nedendir bu çatık kaş?
Doğduğun topraklar acı mı çekiyor?
Taçların ateşe mi dolandı?
İnce bir yaş mı süzülen yanaklarına?
Musluğu açık kalmış bir kurnada
İrice damlayan gibi,
Öksüz bir his belirir kalpte demâdem
Bir yaz günü öğlen uykusu gibi
Yanıma gelir ipekten kanatlarla
Buraya ait değildi Mirage

Öteki bir devdi; çirkin, kocaman elleri,
Bir dev gibi seviyordu dev
Ama yapamazdı,
Yenemezdi yapısını,
Sayısız kez yaptığı gibi devasa surlara,
Yıkamazdı o küçük evin duvarını,
Bahçesinde güller
Ihlamurlar olan

Mâni idi merhemine yiğidin hazeri
Görmemişti daha önce böyle bir çiçek
Ne Kıpçak'ta ne Bağdat'ta
Ne Mısır'da
Ne Bedahşan ne İstanbul'da
Ne de diyar-ı mülket-i Rum'da

Mirage,
Baharım, sevincim
Güzüm, öfkem
En değerli incim
Sabahım, gecem
Gülen gözlerim
Şarab-ı kevserim
Azizim, Yusuf'um
Anadolu'm
Karanlıklar içinde gaz lambam
Gecenin zehrine sıyrılmış kılıç ucum,
Ölürsem boynuna kanım
Medet! Hey naşinasım

röportaj

GZT Ekibinden Esmanur Küçükislamoğlu

Öncelikle okurlarımızın sizi daha yakından tanıyabilmesi için bize kendinizden biraz bahsedebilir misiniz? Kimdir Esmanur Küçükislamoğlu?

Kendini, keşfetmeye ve sevdiğine adanmış biri Esmanur Küçükislamoğlu. 10 Ocak 1998'de İstanbul'da doğan bir Rizeliyim. Bana bakan kişilerin %99'unun "Rizeli misin?" dediği gibi. Sevginin çokça bulunduğu bir ailede büyüdüm. Annem babam birbirine ayrı, biz, 2 ablam ve 1 abim, birbirimize ayrı âşıktık. Hayat kaynağım büyük oranda annemdi. Buralara geldiysem kesinlikle onun ve onun duaları sayesinde. Onu kaybettikten sonra kendimi daha çok keşfetmeye ve çalışmaya verdim. Seveceğim işin karşısına çıkması büyük bir nimetti. Sürekli aktif olmak isteyen biri olarak Marmara Üniversitesinde Radyo, Televizyon ve Sinema okudum. Lisansım esnasında da yerimde duramayıp 4 ay Slovakya'da Erasmus yaptım. A News'te staj ve Acunmedya Akademi'de minik bir iş deneyimim oldu. Soluğu GZT'de, gerçekten sevdiğim işi yapabileceğim bir yerde aldım. Ne diyordum? Evet, Neşe Küçükislamoğlu'nun duaları sayesinde buralardayım.

Sahada çalıştığınız işlerde bir kadın gazeteci olarak karşılaştığınız olumlu/olumsuz tepkiler oldu mu? Bizimle paylaşmak ister misiniz?

Ben bu zamana kadar sahada olumsuz bir durumla karşılaşmadım. Bu karşılaşmayacağım anlamına gelmiyor tabii ki şartlar sayesinde, Allah korusun. 6 Şubat depreminin 25. saatinde deprem bölgesindeydik. İlk saha deneyimim olarak sayarsam derinden etkileyici bir süreçti. Henüz kimseler varamadan orada olmak, o insanların acılarını paylaşmak, elimizden bir şey gelmemesi... Allah bir daha yaşatmasın. Daha dirayetli bir saha tecrübesi için eğitim almayı düşünüyorum. İnşallah bana faydası olur ve benim de diğer insanlara. Gündem dışı gittiğimiz gezi dış çekimlerimiz hayalimdeki gibi ilerliyor. İnşallah daha güzel daha farklı içeriklerle ve projelerle gelmeyi planlıyoruz.

Gündemleri çok hızlı değişen, yenilikleri her an takip etmeyi gerektiren ve dikkatimizin hep farklı şeylere kaydığı dijital dünyada çalışırken, siz kendi işinizde özellikle nelere dikkat ediyorsunuz? Nasıl adapte oluyorsunuz/ediyorsunuz?

GZT'de çalışırken Ukrayna Savaşı, Taksim Saldırısı, Deprem Felaketi gibi birçok "kriz yayını" dediğimiz süreçlere şahit oldum. Mesai kavramımızın olmadığı, insanların seslerini nasıl daha çok duyurabileceğimizi düşündüğümüz ve bol içerik üretmeye çalıştığımız bu süreç bizim için tabii ki oldukça zorlu geçiyor. Ancak yaptığınız işi sevdiğinizde zamanın nasıl geçtiğini fark etmiyorsunuz. Bu ve genel süreçte sürekli gündemi takipte kalıyoruz. Çokça beyin fırtınası yapıp takipçilerimize "bilgiyi" en etkili nasıl iletebiliriz ona çabalıyoruz. İnsanız tabii, adapte olamadığımız zamanlar oluyor. Bu zamanlarda motivasyonum, yaptığım işi sevmek oluyor...

Sunduğunuz içeriklerin konusunu siz mi belirliyorsunuz? Eğer siz belirliyorsanız konularınızı nasıl seçiyorsunuz? Dikkat çekmek istediğiniz konular mı oluyor her biri?

İçeriklerimin konusunu çoğunlukla ben belirliyorum. Zengin bir kaynak arşivim var. Yerli-yabancı bütün kaynakları takip etmeye çalışmak bana yardımcı oluyor. Ekiple de paslaşıyoruz. Hatta artık çevremdeki herkes "Aa bak, çok ilgi çekici bir konu." diye geliyor bana. Zorluk yaşamıyorum. Bazen hiçbir şeyin ilgi çekici gelmediği oluyor. Böyle zamanlarda kendime zaman tanıyorum başışıklık kazanmamak için. Asıl amacım hem dikkat çekmek hem eğlenmek hem de insanları bilgilendirmek. Ama en en sevdiğim şey ise dış çekimler... Gezmeyi ve keşfetmeyi çok seviyorum, yansıttığımı da düşünüyorum.

Gazetecilik/Editörlük/Muhabirlik alanında çalışıyor olmanın olumlu ve olumsuz yanlarını bizimle paylaşır mısınız?

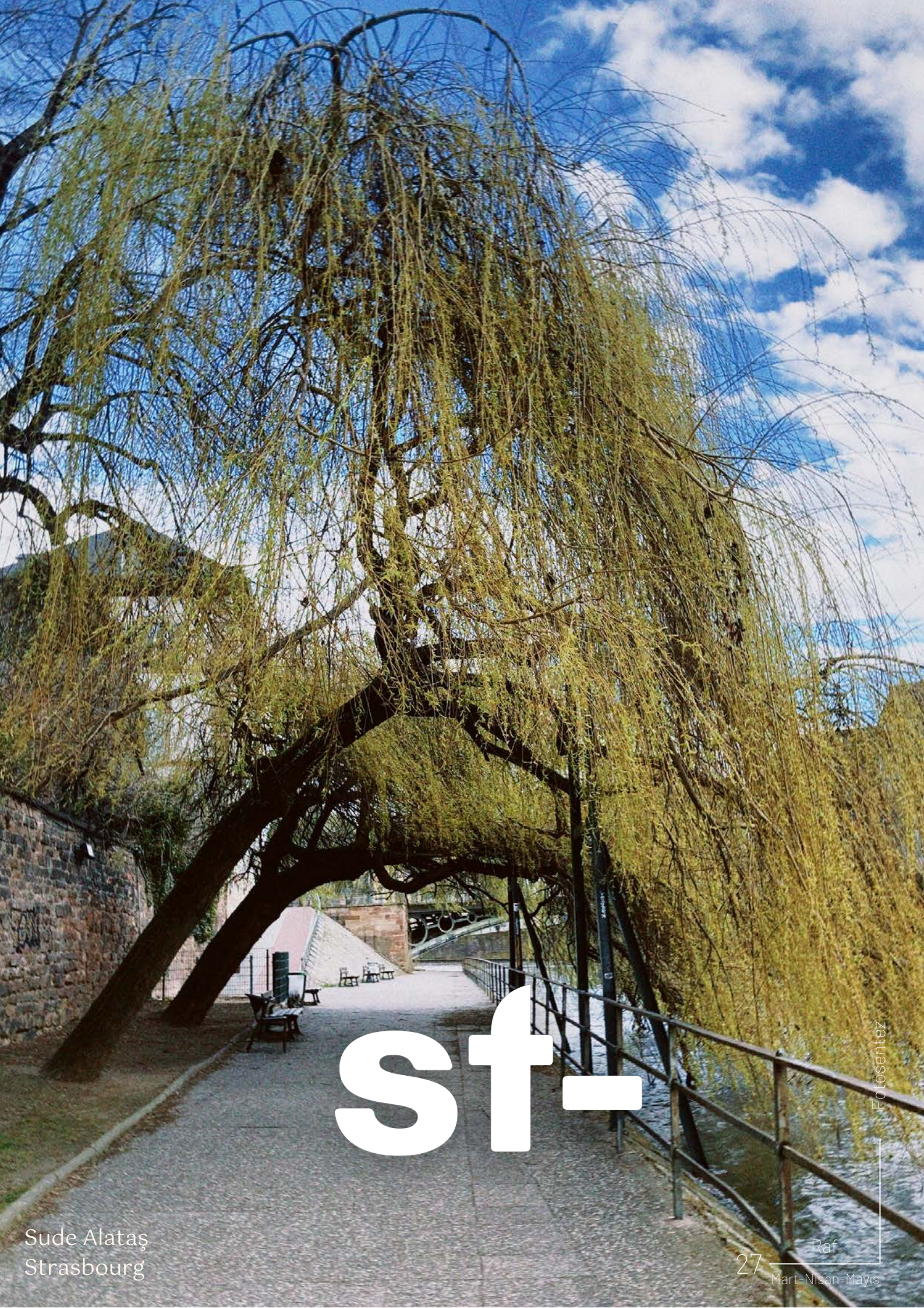
Bahsettiğim gibi gündemi sürekli takipte kalmamız gerektiğinden bu yorucu olabiliyor. Kriz yayınları, mental yorgunluk da eklenince içinden çıkamayacakmış gibi hissediyorum ama çıkıyorum. Çünkü yine dediğim gibi, işimi seviyorum. Olumlu yanı bu. İnsanlarla sağlıklı, güzel ilişkiler kurmak, onlara bir nebze de olsa dokunabilmek, olan biteni insanlara aktarabilmek, eğlenceli içeriklerle onları hem eğlendirip hem bilgilendirmek... Bu sorulara cevap verirken işimi ne kadar çok sevdiğimin bir kez daha farkına vardım.

Özellikle bu alanda çalışmak isteyen gençlere neler tavsiye edersiniz?

Bu alan bolca pratik ve aktiflik gerektiren bir alan. Maalesef yalnızca üniversitedeki dersler yetmiyor. Teoriden çok pratik önemli diye düşünüyorum. Bu alanla ilgili bulunan hangi kurs, aktivite, proje varsa hepsine katılmalarını tavsiye edebilirim. Ve Erasmus... Bana çok şey kattığı için buralarda olmamda büyük bir etkisi olduğunu düşünüyorum. İnsanlarla olan ilişkimi güçlendiren bir süreçti. Yeni insanlar tanımak, yeni kültürler keşfetmek ufkumu oldukça genişletti. Zaten eğer bu alanı seviyorlarsa dediğim şeyleri mutlu bir şekilde gerçekleştirirler...

Son olarak, okurlarımıza ne söylemek istersiniz?

Raf Dergi bana böyle bir teklifle geldiğinde oldukça duygulandım. Gerek bu dergi özelinde gerekse insanlardan aldığım tepkiler sayesinde olduğum ve bulunduğum yerden daha da memnun oluyorum. Bir şeyler başarabildiğimi hissediyorum. Ama hiçbir zaman yeterli değil ve hiçbir zaman tatmin olmuyorum. "Ben oldum." demeyeceğim hiçbir zaman. Sürekli gelişmeye ve büyümeye açık olmak lazım diye düşünüyorum. Evet belki de bir şeyler başardım ama daha fazlası neden olmasın? Başarıya aç, yarına faydalı, daima iyilik ve güzelliği düşünen bireyler oluruz hepimiz umarım. İrkçılıktan ve nefret söyleminden uzak, ötekileştirilmediğimiz güzel yarınlarmız olsun diyorum ve Raf Dergi'ye teşekkür ediyorum. Kalp.

sf.

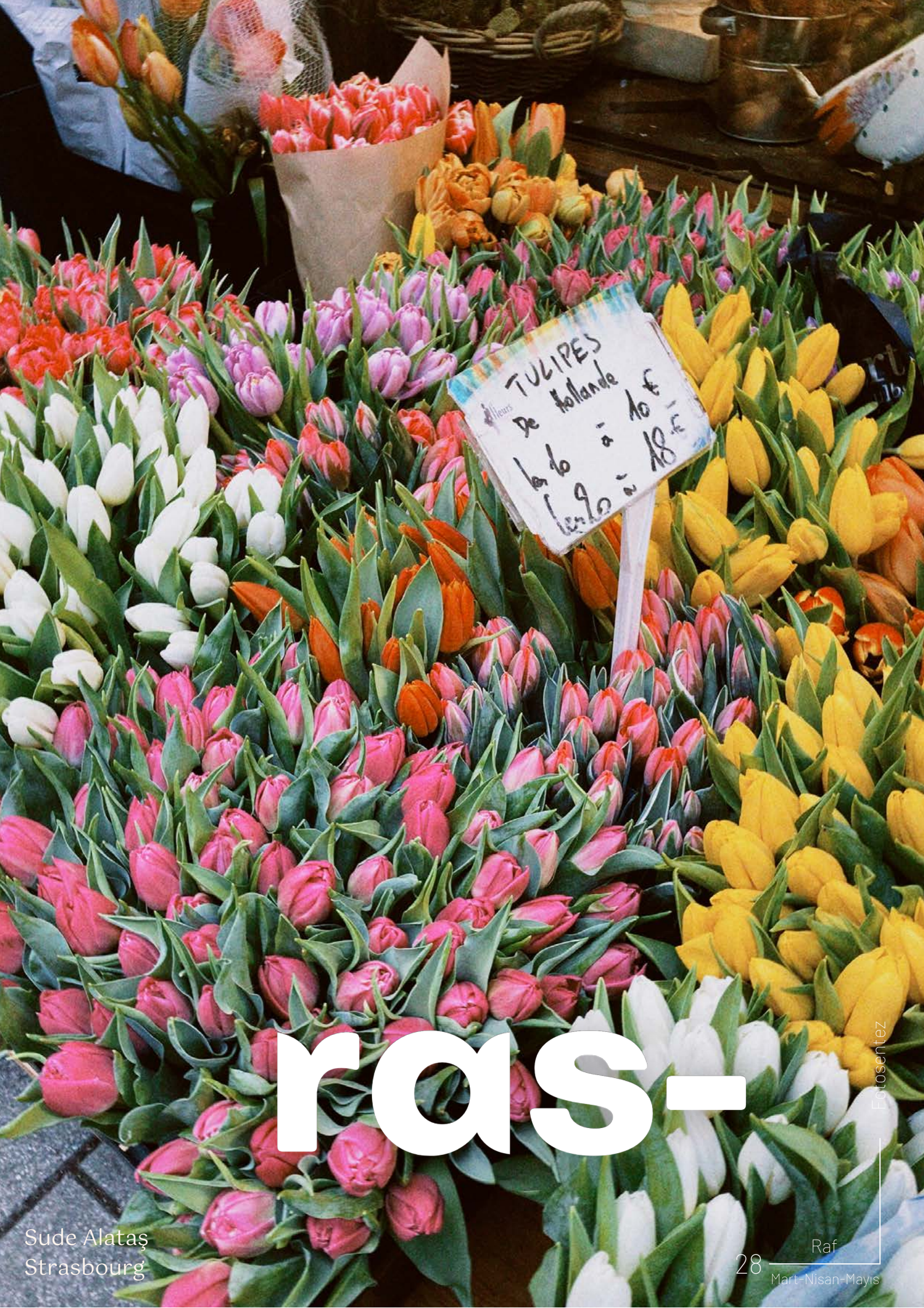
Sude Alataş
Strasbourg

27

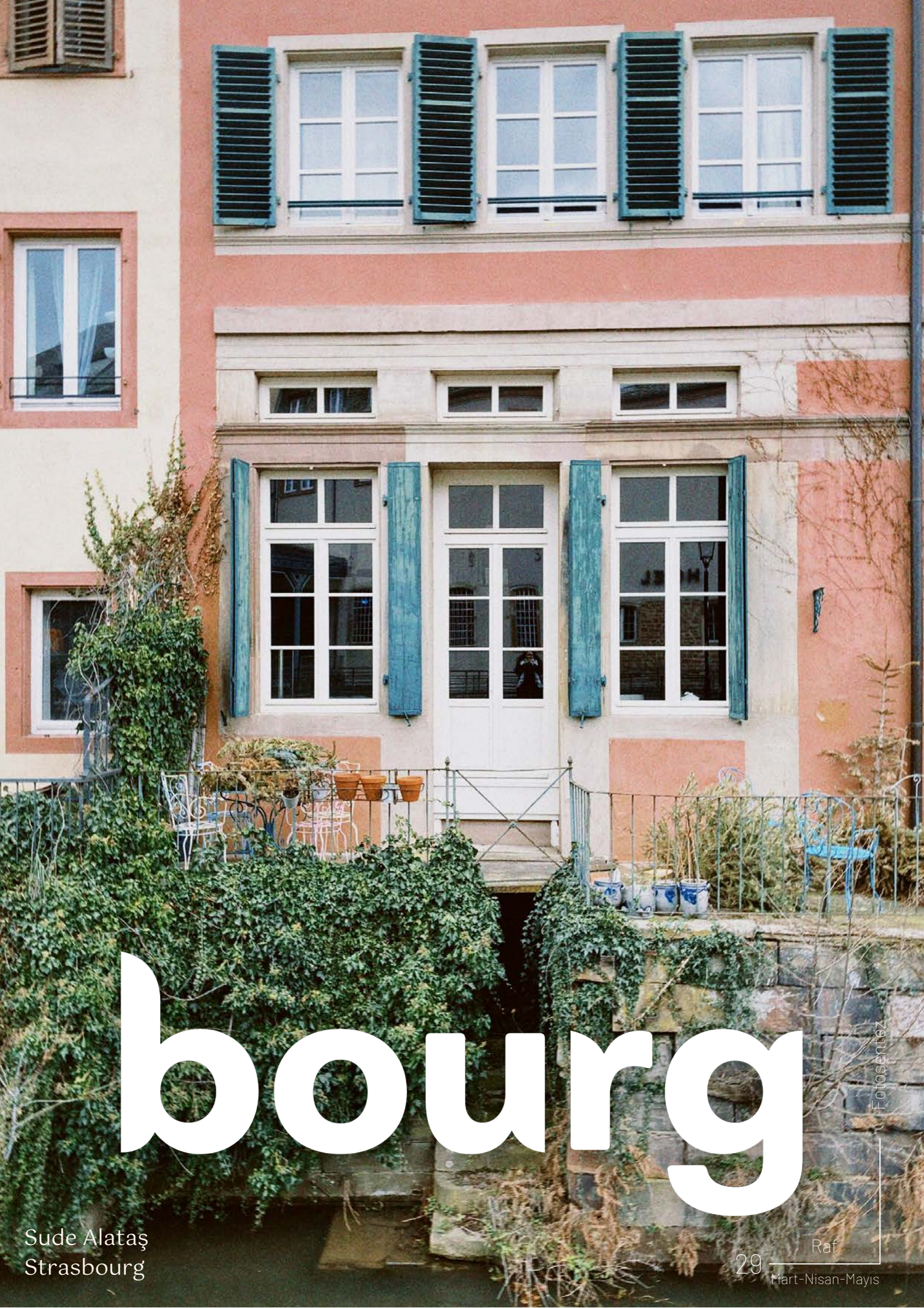
Raf

Mart-Nisan-Mayıs

Fotosentez

ras-

bourg

Sude Alataş
Strasbourg

29

Raf

Mart-Nisan-Mayıs

Fotosentez

Yusuf Mehmet İz

Lale Yetiştiren Adam

Zil çalar.

-Günaydın abi

-Günaydın. Buyur.

-Eyvallah abi. Abi artık bu dersleri çalışmaya başlamamız lazım yoksa sınava yetişmeyecek gibi. Dün ben bir başlangıç yaptım sayılır ama yine de bu tembellikle sonum ne olur bilemiyorum.

-Ben de senden hâlliceyim ya bu ara, sıkıntı etme, hallederiz.

-Abi bu ne? Gübre falan mı?

-Aynen dün bir karar aldım. Lale yetiştireceğim. İyi para var gibi.

-Şaka yapıyorsun değil mi?

-Yok ya ne şakası, ciddiğim. Lale yetiştireceğim.

- Daha önceden yetiştirmiş miydin? Ya da ne bileyim hiç herhangi bir bitki yetiştirme, bahçıvanlık falan?..

-Yok. Ama YouTube'da bayağı bir video falan izledim, araştırdım.

-Peki madem. Satma işi ne peki?

-Hocam bunlar değerli şeyler, tanesini satsan, mis gibi para.

-Yani bilemedim. Benim kafa ermiyor işte ticarete.

-Ya tabii bir de yengen gelecek malum. Onun gelişine bir şeyler olsun dedim.

-Ha anladım. Tamam peki madem :).

-Hadi başlıyor muyuz? 3. Bölüm, sayfa...

Zil çalar.

-Günaydın.

-Günaydın hocam, buyur gir.

-Nasılsın abi, nasıl gidiyor? Bir kahvaltı yapar başlarız derse ne dersin?

-Olur çayı demlemiştim zaten.

Çay dökerler. Peynir, zeytin, domates ve bol zeytinyağı...

-Bak hocam, ilk fidelerini dışarı koydum. İyi soğuk yesinler, alacağım ikisini içeri.

-Hayırlı olsun abi. Cidden yapmışsın.

-Simit yeriz değil mi?

-Buyur hocam hoş geldin, yeriz. Mutfağa geç.

-Abi bu sabah bir sıcaktı. Bacak ağrısından eser kalmadı şimdi tabii. Oo saksı var burada.

-Aynen hocam aldım içeri. Şimdi burada büyüyecekler.

-Sağlam boy atmış seninkiler.

-Bakalım ya şu ana kadar iyi gibi, inşallah bir şey olmaz.

Lale Yetiştiren Adam

-Hocam sen bilirsin, benim böyle fotoğrafları üst üste koyup eski-yeni videosu yapabileceğim bir uygulama biliyor musun?

-Abi “...” var. Orada “...” ayarı yapman kolay oluyor. Neden sordun ki?

-Bir video yapmak istiyorum da. İlk filizden beri gün gün fotoğraflarını çektim. Böyle hızlı bir öncesi-sonrası videosu olacak.

-Vay çok iyi olur yalnız.

Üniversite Kampüs Kantini

-Abi üniversiteye geldik ama benim çok uykum var.

-Olmaz hocam bak ders bakacağız dedik, sınıf boşalana kadar...

-Az uyuyayım abi, on beş dakika, kendime gelirim birazdan.

-Ne kadar uyudum yine acaba. Ne yapıyorsun bakalım. Oo hacı abi sen de derse bakmamışsın. Olur mu böyle?

-Videoya uğraştım ya. Keserken fotoğraflar tam üst üste gelmiyor. Ona önce başka bir programdan kes-yapıştır yapıyorum.

-Anladım. Sen sevdin bu işi sanırım. Gülümserler.

-Hocam bugün çiçek açtı lale.

-Bakalım abi. Vay çok güzel. Video sonlara geliyor sanırım.

-Aynen ama daha var. Bakalım ben bir 10-20 gün kadarlık yaparım diyorum videoyu.

-Selamünaleyküm. Dün geceki mesaja cevap vermişsin ama... İyi mi abi sizinkiler?

-Bizinkiler iyi de. Yengen hâlâ göçük altında. İç çeker.

-İnşallah çıkarlar abi ya. İnşallah...

-Günaydın. Bir şeyler yemen lazım abi. Bugün güzel haberler gelir inşallah. Haydi poğaç-simit aldım.

-İştahım yok, sağ ol hocam.

-Tamam birazdan yersin. Ben bir çay demleyeyim.

Çayı döker. Kestiği poğaçayla simidi ikram eder.

-Haydi yiyelim bakalım.

Yavaş yavaş, bir iştahsızlık içerisinde yemeye başlarlar. Televizyonda haber programları açıktır. Gelen bir mesajı açar.

-Ölmüşler.

Elindeki poğaç dilimini bırakır, koltuğun köşesine çekilir ve sessizce ağlamaya başlar. Âdeta odayı sessiz bir çığlık kaplar.

Camın önünde yan yana iki lale kalmıştır.

Enkazın altında da umutla beklenen sevgi...

Aybike Ulubaş

"Benim İğrenç Çocukluğum"

Merhaba sevgili Raf Dergi'nin podcast dinlemeyi seven okuyucuları,

Geçenlerde yeni kanallar keşfetmek için podcast dinlediğim platformda gezinirken öyle bir kanala denk geldim ki resmen hiç ara vermeden dinlemek istedim. Ben güzel bir dizi keşfettiğimde de aynı duyguları yaşıyorum. Hepsini izleyip bitirmek isterim. Bu kanal için bunu yapmamak çok zordu. Çünkü bölümler yaklaşık 8-9 dakika ve tadı resmen damağınızda kalıyor. O yüzden hiç bitmesin istedim.

Kanalın konusu "çocukluk" dönemi. Podcaster'ımız adını bizimle paylaşmıyor ama birkaç bölüm sonra kendisine dinleyicilerinden gelen maillerden birinde bir dinleyicisinin kanal isminin baş harflerinin kısaltılması olan "Biç" diye seslenmesiyle adı öyle kalıyor. Ben de bu yazımda kendisinden "Biç" olarak bahsedeceğim.

Biç bizlere çocukluğunda yaşadığı "iğrenç" anılarını anlatıyor. Bu anıların birçoğunda insan kendi yaşamına dair bir şeyler buluyor. Hem gülüp hem içimizi burkuyor hikâyeleri.

Özellikle 2. bölüm olan "Milka İneği" benim çok hoşuma gitmişti. Bölümü size biraz açmak istiyorum. 1995 yılında geçen bir okul anısını anlatıyor bize sevgili Biç. 1. sınıftaki resim aşkıyla Milka Çikolata'nın düzenlediği Türkiye genelindeki bir resim yarışmasına katılıyor. Kendilerinden Milka ineği çizmelerini istiyor öğretmen. Arkadaşı Merve'nin ineği çizemediğini gören bizim iyi kalpli Biç ona yardım edip Merve'nin yerine resmi çiziyor. 1-2 ay sonra gelen habere göre Merve yarışmada dereceye giriyor. Aslında kendi resminin de kazanma ihtimali var fakat babası resmi gerekli zamanda gerekli adrese göndermediğinden ötürü kendi resmi yarışmaya katılamıyor bile. Merve ödül olarak şişme havuzu kazanıyor. Bu ödül zamanın inanılmaz lüks bir hediyesi tabii. Bir zaman sonra ise resim aşkıyla yanıp tutuşan bizim Biç'in tüm resim defterleri ve malzemeleri ebeveynleri tarafından elinden alınıyor. Sebebi ise derslerine gerekli konsantrasyonu verememesiymiş.

Hayatın bizimle alay edercesine yaşattığı cringe anların çocukluğumuzdaki hâllerini bize sevgili Biç çok güzel bir şekilde anlatıyor.

Birkaç bölüm sonrasında ise dinleyicilerinden gelen maillerdeki iğrenç çocukluk anılarını okumaya başlıyor. En azından Biç kadar içe dokunan birçok anıya gülüyor ve üzülüyorsunuz. Hani çocukken misafiriğe gelen şımarık çocuklarla oyuncaklarınızı istemeyerek paylaşırsınız ama siz onlara gittiğinizde sizinle paylaşmazlar ya, işte o tarz misafir çocuklarına bol bol kızdığınız bir kanal bu. İlkokul arkadaşlıkları, komşu çocukları, 23 Nisan kutlamaları ve aileyle sofrada yaşanan yemeğini bitir kavgaları... Ne yapın ne edin bir dinleyin Biç'in hikâyelerini.

Bir acı haber vereceğim, sanırım yayını bıraktı sevgili Biç. 2022'nin Aralık ayından beri paylaşım yapmıyor ve kendisini tanıyan biri olmadığından ondan haberimiz maalesef yok. Sevgili Biç, eğer bu satırları okuyorsan lütfen geri dön. Sana döner ısmarlarım dönersen.

Nühüfte

Sude Yenin

Ruhlar vardı, hür olmak isteyen; maskeler vardı, bu ruhların özlerini gizleyen. Benlikler vardı, çırpındıkları yerden kurtarılmayı bekleyen. İnsanlar vardı; cesaret, onlar için biçilmiş kaftandı. Cesur oldukları için, kan damarlarında çağlardı âdeta. Yazımın başlığını, "nühüfte" koymam da, insanların taktıkları maskenin sırlarından dolayı aslında. Nühüfte, "saklı, gizli" anlamına gelir. Eksik bir şeyler vardı bu insanlarda; çözülmeyi bekleyen gizler mesela. Tıpkı, DNA'larımızdaki henüz keşfedilmemiş kodlar gibi; merak uyandıran lakin okunması zor yazılar misali. Örneğin, ben duvar örerim veyahut da kapılarımı kapatırım öyle zamanlarda. Kimsenin beni okumasını istemediğim o anlarda, set çekerim insanlara. Susarım, suskunluğum dönüşür uzun bir sükûnete. Kalbim ve ruhum da demir atar o gürültülü sessizliğe, benimle birlikte. En çok da buna memnun olurum belli etmesem bile. Çünkü bilirim ki kalbim konuştuğu anda, mantığım devre dışı kalacak; bilirim ki, ruhum isyan ettiği anda bu sessizlik son bulacak. Kayboluyorum bu dinginlikte, bulunmak istemiyorum bir süre. İnsanlara acılarınızı gösterdiğiniz zaman, bunu "zaaf" olarak görürler ve ilk saldıracakları yer, daima o yaranız olur. Kabuk bağlamış olan o yara, öyle derininize kazınmıştır ki, soyulduğu anda hemen kanamaya başlar. Acı ise, firar etmenin yollarını arar o anlarda. Dizginlenemez, hapsoldüğü yerden kaçıp gitmek ister çığlık çığığa. Sonra da canınız yanar, güveniniz kırılır ve kalbiniz ağrımaya başlar sebepsiz bir şekilde. Aslında nedeni yeterince açıktır; ama insan konduramadığı için bunu hemen kabullenemez. O yüzden son zamanlarda şu mottoyu sık sık kullanır oldum: "İnsanlar unutmaz, sadece erteler." Acıyı, aşkı, özlemi, aileyi... O kadar çok kelime var ki, bu cümlelerin arkasına sığınan; derin ve birçok kavramı barındırabilen bir cümle çünkü.

Yaşananlara, hayata, insanlara kırgınsa bir gönül; kan ağlar. Şüphesiz ki, güvensizliğin payı da oldukça büyük böyle olmasında. Shakespeare boşuna dememiş, "Güven ruh gibidir, terk ettiği bedene asla geri dönmez." diye. Unuttuğumuzu zannettiğimiz, geçti sandığımız; lakin, acısı hâlâ taze olan ve "asla geçmeyen" o mazi, yeniden kendini belli etti işte. Hayal kırıklığı ile dolu olan geçmiş, insanı bir yerde yine gafil avlayıverir. Buradan da anlıyoruz ki, geçmedi. O geçmişin üstüne zaman devrildi bir kere, geçer mi hemen öyle? Arkasına sığındığımız maskeler, bizi o geçmişten korumaya yeter mi? Hele de o geçmiş, hâlâ is kokuyorsa ve bize tozlu rafların arasından göz kırpyorsa... Hiçliğin ortasında, zemheri bir havada kalakaldık. Bedenimiz kaskatı, tir tir titiyor bu kara kışta. Ama ruhumuzun da bundan bir farkı yok; üşüyor, yitip gidiyor anılar canlandıkça. Birer birer eksiliyor hislerimiz içimizden, yazdıkça tükeniyor kelimelerimiz. O hâlde, nerede o güven dolu kalkanımız? Yerle yeksan oldu, tek bir dokunuşla. Mazinin eli değdi çünkü o maskeye, acılarımıza. Dokunduğu yeri yaktı geçti, kül etmeden bırakmadı benliğimizi. Sızladı yaramız; koptu gitti bizden parçamız, herkesten gizlemeye çalıştığımız acı kaldı geriye. Ne maske kaldı, ne de delinmesi zor sandığımız o gard.

Zaman, insanlar konusunda bağışlayıcı değil ne yazık ki. Anılar silikleşmeye başlasa bile özlediğiniz o insan geri dönmüyor. Bazı zamanlar benim de kendimi sorguladığım, "Keşke, şunu yapmasaydım, keşke öyle demeseydim." dediğim anlar oldu. Sonra anladım ki, keşkelerle de yaşanmıyor. Çünkü, keşke o insanı geri getirmiyor; keşke, sünger çekilen mazinin kırıntıları sadece. Buna rağmen, geriye dönmek istediğim çok an da oldu. Bazı zamanlar oldu mesela; gözüm dolu dolu, geçmiş bataklığına saplanıp kalmışım âdeta. Yutkunarak, boğazım düğümlenerek hatırlıyorum öyle anları. Şimdi geriye dönüp bakıyorum da, o günlerden sonra kendimi korumam gerektiğini kalkan oluşturarak öğrendim ben. Dıştan bakan insanlara göre sert biriyim, tanıdıktan sonra karar verenlere göre de yumuşak. İkisinin ortası olmak iyi aslında, "Sana nasıl gelinirse, öyle karşılık ver." sloganı ağır basmaya başladı yaş aldıkça. Güvensizliğin gebe kaldığı şüphe; insanın içine düşünce çıkması neredeyse imkânsız bir girdap gibi. Misal, eskiden daha çabuk güvenirdim insanlara. Her şeyimi paylaşmaya çalışırdım, bu sadece eşyalardan da ibaret değil; hislerim de akıp giderdi birine inandığım zaman. Bu yüzden çok kandım, çok da kanadım. Ben duygularımı belli ettikçe insanlar bunu kullanmaktan da geri durmadı tabii. Canım yandıkça ağlardım; insanlara verdiğim değer, gözyaşı olarak kendini belli ederdi sanki. Nereden bilebilirdim ki, akıttığım her bir yaşın hayal kırıklığı olacağını? Büyüdükçe işlerin öyle olmadığını anladım, aldığım darbelerle güçlenmeye çalıştım. Artık ağlamak yerine, tartarak atıyorum adımlarımı. Duygularımdan daha ziyade, mantığımı devreye sokmaya çalışıyorum önemli zamanlarda. Lakin, duygusal tarafımın da ağır bastığı zamanlar illaki oluyor.

İnsanları çözdüğünüzü sanırsınız, ama durumun öyle olmadığını da çok sonra anlarsınız. Açık kitap gibi olan insanlar da var, derinliğinde kaybolmak istediğiniz insanlar da. O yüzden gözler çok anlamlı gelir bana; sanki içine girdiğiniz an, o labirentte kaybolacakmışsınız hissiyatı verir. Bundandır ki, göz teması kurmayı severim insanlarla. Ders anlatan hocamı pürdikkat dinlerken, bir şeyler anlatan arkadaşımı onaylarken ya da biriyle, sıradan bir muhabbete dalmışken...

Kelimelerle oynamayı, gizemleri bulmayı da severim. Doğrudan anlatılan değil de içinde birçok anlam barındıran cümlelerin altını çizmek de hoşuma gider. Hayat da bir paradokstan ibaret değil mi zaten? Direkt ulaşmak değil de aşama aşama ilerlemek daha heyecan verici bence. İpuçlarını bulup yörüngeleri takip ederek o sırrı çözenin hazzı bambaşka. Keşfedilecek daha çok şey var hayatta, öyleyse durma sen de başla.

Kulübe

Berkant Demiray

Saat 9.23

Bal mumundan bir kulübede
Damıtılmış hayaller yudumluyorum
Marazlı öpücükler konduruyor boynuma
Akdeniz'den gelen çöl yağmurları
Yandaki saman balyasında
Fıkırdak ılgımlar görüyorum
Maundan bir tekerlek sürüyor
Altın dişli obur karınca
Haksızlığa uğramış durgun atmacaysa
Kurtlanmış badem içi kemiriyor
Tüysüz kanatlarıyla ermeye çalışıyor
Körpe yürekli buğday torbasına

Beyaz ketenli bir kız çocuğu
Kutupları andıran bir bakışla
Göge bakıyor, bakıyor göge
Yere bakıyor, bakıyor yere
Döküyor fokurdayan kelimeleri bir bir
Fakat sözleri geçmiyor
Rüşvet almış orak kordonuna

Çiftçinin kavruk tenli oğlu
Elma cesetlerinin gömüldüğü toprağı eşelerken
Yakuttan boyunduruklara tosluyor
Önce bir tebessüm beliriyor yaşlı gözlerinin çeperinde
Sonra umarsız bir kahkaha atıyor
Ansızın bir el fenerinin cılız ışığı beliriyor ufukta
Kana bulanmış ellerini ağzına götürüyor oğlan
Yankısız ve boğuk bir çığlık basıyor
Tanrı'nın duyamayacağı bir tonda

Saat 9.24

Sanırdım ki elmas incilerim en değerli hazinemdir
Kadife maskemse en nezih latifem
Fakat küf kokulu şehvetli yasalardan öğrendim ki
Yalnızlığın biçare haykırışı sadece omurgayı titretir
Oysa ben gagesini garp yolunda kaybetmiş bir bedeviyim
Güneşi çıplak görmeye layık olmuş bir bedevi
Düşman edinmedim de değil tabii
Yıldızlar, ah o siyah jartiyerli yıldızlar!
Çekin süngüleri! Ateşleyin silahları! Sizden korkmuyorum!
Yakamozlara ödenmemiş bir borcum yok
Fakat sizin köstekli yalanlarınızın karşısında
Matem kaplı ipekten doğrularım var
Bu sırada
Sevgisizlikten kurumuş andız tarlasına açılan kapı
Huzursuz bir dinginlik tarafından tokmaklanırken
Buklelerine motor yağı sıçramış ivedilik
Kulübenin güneş gören köşesinde
Hakikatle pazarlığa oturmaya hazırlanıyor
Fakat bilmiyor ki
Ilgar edecek tek kısrağın doğumunda topal oldu

Saat 9.25

DEFOLUN!

Bir tek mum ışığı yansısın nurani hatıralarıma!
İkramlık güllerim yok bu sefil bahara!
Oysaki bir zamanlar
Gül bahçelerinin en güzelini konuk ederdim
Çocukluğumu andıran bu kızıl toprakta
Şimdilerde mazi işkence yapılmış bir şiirden ibaret
Yine de sessizlik çığlıklardan çok daha kuvvetlidir
Bu yüzdendir ki
Kara kalemle giriştiğim dostça sevişmeler
Nazmedilmeyi hak ediyorlar bence,
Fakat yavan yumrular ve işlek çizgiler sarmışken hazin sonumu
Ve tartar ordusu kuşatmışken ışıldayan ruhumu
Darbe yapılmış porsuk cümlelere değil
Beni incir ağaçlarına sevdirecek
İlkel ve bakir sözlere ihtiyacım var
Çünkü biliyorum ki
Bugünün vadesi doldu
Dün yeni bir başlangıç
Yarınsa rükû

Kayıp

Hatice Işık

Düнде kaldı bir yanım,
Fırlattım eşi benzeri olmayan,
Eşlik eden notaların, ruhumun uçurum kenarındaki manzarasının sesine...
Zihnimin duvarlarına, sarmaşıklar sardım.
Ölesiye hasretim uzaklara
Yolum benli diyarlar...
Elli'sinden sonra bıraktım saymayı
Epeydir kâmil oldu ömür
Nereden geldi.?
Nereye gitti.?
Nasıl unuttum beni.?
Anladım ki, büyümemiş çocuk,
Ben hep on sekizde kalmışım.
Özlemim-hasretim...
İrklara bakıp ah etmişim.
Yersiz-yurtsuzmuşum
Aç-susuz, bitap düşmüşüm.
Hazanda kanat takıp göç etmişim.
Mevsimlere bölmüşüm soluğumu.
Maşuk çölde ararmış Leyla'sını
Meğer ben beni ararmışım
Bir yanım kayıp-eksik
Yarım taşırım yüreğimi.
Fütursuzca harcamış, savurganmışım
Aramak için geç kalmışım, şimdi kayıp,
Ardımda bırakmışım on sekizimi.

Edebiyat Kùltür Sanat
raf

iletisim@rafdergi.com

raf_dergi

raf.dergi

rafdergi.com